

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III.ÚS 41/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. K., B., zastúpeného JUDr. M. H., B., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 252/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2011 doručená sťažnosť JUDr. J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. H., B., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 252/2010 z 21. septembra 2011.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že sťažovateľovi ako sudcovi najvyššieho súdu bolo rozhodnutím predsedu najvyššieho súdu č. Spr. 453/2010 z 31. marca 2010 zrušené jeho povolenie na výkon funkcie v domácom prostredí z dôvodu, že si *„nesplnil svoje povinnosti sudcu riadne a včas“*. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 6. mája 2010 žalobu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), v ktorej sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia. Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S/185/2010-43 z 10. augusta 2010 žalobu zamietol. Včas podaným odvolaním sa sťažovateľ domáhal, aby najvyšší súd ako súd odvolací zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil vec správnomu orgánu na nové konanie a rozhodnutie, resp. aby zrušil rozsudok krajského súdu a jemu vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 252/2010 z 21. septembra 2011 potvrdil napadnuté rozhodnutie, keď považoval záver krajského súdu o tom, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov sťažovateľa, za správny.

Sťažovateľ zhrnul argumenty podporujúce jeho tvrdenie o porušení svojich základných práv a slobôd do týchto dôvodov:

«Prvý dôvod Sťažnosti: Odvolací rozsudok je nepreskúmateľný vo viacerých právne významných otázkach konania do tej miery, že vôbec nepoznám rozhodujúce úvahy Najvyššieho súdu SR, na základe ktorých vo veci rozhodol. Práve tento fakt mi znemožňuje riadne uplatniť moje právo na obranu voči tomuto Odvolaciemu rozsudku podaním ešte precíznejšie odôvodnenej ústavnej sťažnosti, keďže ani len netuším, ako Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o mojom Odvolaní uvažoval a ktoré jeho úvahy a argumenty treba podrobiť „testu správnosti“. Absencia týchto „rozhodujúcich úvah súdu“ spôsobila, že napadnutý Odvolací rozsudok je nepreskúmateľný do takej miery a v takom rozsahu, že je porušené moje ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy SR.

Druhý dôvod Sťažnosti; Odvolací rozsudok je zjavne svojvoľný, neobsahuje riadne odôvodnenie a nedosahuje kvalitatívne štandardy stanovené Ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorým je Slovenská republika viazaná.

Odôvodnenie Odvolacieho rozsudku nedosahuje elementárne štandardy kladené Ústavou, Listinou a Dohovorom na rozhodnutie súdu. Najvyšší súd SR rozhodol zjavne svojvoľne, čo vyplýva aj z toho, že niektoré jeho výroky (napr. úvaha o tom, predsedovi Najvyššieho súdu SR patrí kompetencia rozhodnúť o porušení povinností sudcu; táto však prináleží jedine disciplinárnemu súdu a nie predsedovi Najvyššiemu súdu SR)) nemajú vôbec oporu v zákonoch SR. V súvislosti s obsahom odôvodnenia Odvolacieho rozsudku dávam do pozornosti i Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16. 12. 2008, v ktorom Ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 9. 2011, č. k. 2 Sžo 252/2010 bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté Rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 21. 9. 2011, č. k. 2 Sžo 252/2010 ruší a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje zároveň za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že rozhodnutie najvyššieho súdu je nepreskúmateľné vo viacerých právne významných otázkach a tiež je zjavne svojvoľné a nie je riadne odôvodnené, v dôsledku čoho sú porušené sťažovateľove označené práva.

Nepreskúmateľnosť odvolacieho rozsudku podľa sťažovateľa spočíva v tom, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s niektorými právne významnými otázkami, najmä s otázkou zaujatosti, resp. predpojatosti predsedu najvyššieho súdu, ďalej so skutočnosťou, že predseda najvyššieho súdu vydal rozhodnutie o odňatí povolenia skôr, ako bolo

právoplatne voči sťažovateľovi rozhodnuté v disciplinárnom konaní, a tiež s porušením sťažovateľovho ústavne garantovaného práva na nerušený výkon verejnej funkcie, ktoré je podľa neho zahrnuté v čl. 21 ods. 4 listiny a čl. 30 ods. 4 ústavy.

Zjavná svojvoľnosť napadnutého rozhodnutia spočíva podľa sťažovateľa v tom, že neobsahuje riadne odôvodnenie a nedosahuje kvalitatívne štandardy stanovené ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Najvyšší súd zaujal k odvolaniu sťažovateľa toto stanovisko:

«Predmetom súdneho preskúmania v danom prípade je rozhodnutie predsedu Najvyššieho súdu SR podľa § 41 ods. 2 OSP, ktorým žalobcovi zrušil povolenie vykonávať funkciu sudcu v domácom prostredí, nakoľko podľa jeho názoru žalobca tým, že nevyhotovil rozhodnutie o prepustení obžalovaného z väzby na slobodu porušil povinnosti sudcu.

Podľa § 41 ods. 1 zákona o sudcoch v znení účinnom v rozhodnom období, ak tento alebo osobitný zákon neustanovuje inak, sudca vykonáva svoju funkciu v úradných miestnostiach súdu. Sudcovi môže predseda súdu na základe jeho žiadosti písomne povoliť, aby plnil svoje funkčné povinnosti v domácom prostredí, a to v rozsahu určenom zásadami prijatými súdnou radou po dohode s ministrom. Ak predseda súdu nerozhodne o žiadosti do 60 dní od jej podania, považuje sa žiadosť za schválenú. Ak predseda súdu žiadosti sudcu nevyhoví, musí svoje rozhodnutie odôvodniť.

Podľa ods. 2 v prípade nedostatočného výkonu funkcie sudcu alebo pre porušenie sudcovských povinností zruší predseda súdu písomne povolenie podľa odseku 1 s uvedením dôvodu.

Podľa ods. 3 k rozhodnutiu podľa odsekov 1 a 2 si predseda súdu vyžiada vyjadrenie sudcovskej rady a vezme do úvahy aj stanovisko príslušných predsedov senátov a predsedov kolégií...

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený

skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (mutatis mutandis II. ÚS 127/07)...

Pokiaľ ide o vecné námietky uvádzané v odvolaní, § 41 ods. 2 a 3 OSP dostatočným spôsobom upravuje postup predsedu súdu v prípade zrušenia povolenia na výkon funkčných povinností sudcu, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nie je potrebné riešiť otázku, či v prípade zrušenia takéhoto povolenia je potrebné postupovať analogicky, ako pri jeho udelení.

V odvolaní žalobca citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 SžoKS/48/2005 z 24. apríla 2007 a dovoľával sa analogického postupu krajského súdu. Tu odvolací súd poukazuje na to, že uvedená citácia sa týkala vyriešenia otázky, či rozhodnutie predsedu súdu podľa § 41 ods. 1 zákona o sudcoch podlieha resp. nepodlieha súdnemu prieskumu, nakoľko túto námietku vzniesol v konaní 1 SžoKS/48/2005 účastník konania. Keďže v danom prípade takáto námietka vznesená nebola a judikatúra najvyššieho súdu sa vyvíja vtom smere, že aj takéto rozhodnutia súdnemu prieskumu podľa piatej časti OSP podliehajú, nebolo potrebné túto otázku opätovne riešiť aj v tomto konaní. Navyše, z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že považoval predmetné rozhodnutie predsedu súdu za individuálny správny akt orgánu riadenia súdu, a preto túto časť námietok žalobcu považoval odvolací súd za irelevantnú.

Žalobca ďalej namietal prekročenie právomoci žalovaného, nedodržanie zákona a Dohody, nepredvídateľnosť postupu správneho orgánu a domáhal sa rovnakej právnej ochrany ako pri rozhodnutiach a právnych úkonoch iných orgánov.

Tieto námietky odvolací súd vyhodnotil ako účelové, nakoľko z ustanovenia § 41 ods. 2 zákona o sudcoch jednoznačne vyplýva oprávnenie predsedu súdu zrušiť sudcovi v prípade nedostatočného výkonu funkcie sudcu alebo pre porušenie sudcovských povinností povolenie, aby plnil svoje funkčné povinnosti v domácom prostredí.

Posúdenie otázky, či si konkrétny sudca svoje povinnosti plní riadne, resp. či funkciu sudcu plní dostatočne, je na predsedovi súdu, ktorý je povinný zo zákona vyžiadať si pre svoje rozhodnutie vyjadrenie sudcovskej rady a vziať do úvahy aj stanovisko príslušných predsedov senátov a predsedov kolégií.

Aj napriek tomu, že v danom prípade Sudcovská rada NS SR odporučila predsedovi vyčkať na rozhodnutie disciplinárneho senátu a poukázala na to, že išlo o jedno nevyhotovené rozhodnutie, toto stanovisko nebolo podľa zákona o sudcoch pre predsedu súdu záväzné a konečné rozhodnutie o postupe v konkrétnom prípade bolo na ňom. Tento postup predsedu súdu dodržal.

Pokiaľ ide o „plurál“ v čl. V ods. 1 písm. a) Dohody a žalobcovu námietku o jedinom nevyhotovenom rozhodnutí, ktoré podľa jeho názoru ani nebolo potrebné vyhotoviť, odvolací súd upozorňuje na to, že v čl. V ods. 1 Dohody nejde o taxatívny výpočet prípadov, kedy môže predseda súdu zrušiť, alebo primerane obmedziť vykonávanie funkčných povinností sudcu v domácom prostredí, ak si sudca neplní riadne svoje povinnosti, preto podľa názoru odvolacieho súdu počet nevyhotovených rozhodnutí nie je pre posúdenie porušenia povinností sudcu rozhodujúci.

V danom konkrétnom prípade išlo o vyhotovenie písomného rozhodnutia o prepustení odsúdeného z väzby na slobodu s viac ako päťmesačným oneskorením, ktoré žalovaný v súvislosti so zákonom uloženými povinnosťami sudcu vykonávať svoju funkciu svedomito, v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietáhov a povinnosť plniť si svoje povinnosti riadne a včas (§30 ods. 4 a 5 zákona o sudcoch) vyhodnotil ako porušenie týchto povinností, nakoľko týmto postupom žalobca podľa názoru žalovaného porušil základné ústavné ľudské právo odsúdeného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote a zároveň došlo k odmietnutiu spravodlivosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu takéto vyhodnotenie a posúdenie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Preto nie je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že žalovaný prekročil svoju právomoc, rozhodol v rozpore so zákonom a Dohodou a jeho rozhodnutie a postup boli nepredvídateľné.

Pokiaľ sa žalobca v odvolaní domáhal rovnakej právnej ochrany ako pri rozhodnutiach a právnych úkonoch iných orgánov, odvolací súd poukazuje na to, že aj táto námietka žalobcu je nedôvodná, nakoľko rozhodnutie predsedu súdu bolo podrobené súdnemu prieskumu v dvojinstančnom konaní podľa piatej časti OSP pri zachovaní všetkých práv, ktoré žalobcovi v tejto súvislosti zo zákona vyplývajú.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.»

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy. Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd konštatuje, že všeobecné sudy posúdili rozhodnutie predsedu najvyššieho súdu ako individuálny správny akt organizačno-riadiacej povahy, ktorý nie je postihom a nemá sankčný charakter a jeho vydaním nedochádza k porušeniu zásady prezumpcie nevinu. Posudzovali tiež otázku použitia správnej úvahy žalovaného orgánu

verejnej správy. Otázka zákonnosti rozhodnutia správnych súdov však primárne spočívala v preskúmaní postupu predsedu najvyššieho súdu a jeho súladu s príslušnými ustanoveniami zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“). Ustanovenie § 41 zákona č. 385/2000 Z. z. upravujúce miesto výkonu sudcu v ods. 2 a 3 upravuje zrušenie povolenia na výkon funkčných povinností v domácom prostredí.

Podľa § 41 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v prípade nedostatočného výkonu funkcie sudcu alebo pre porušenie sudcovských povinností zruší predseda súdu písomne povolenie podľa odseku 1 s uvedením dôvodu.

Podľa § 41 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. k rozhodnutiu podľa odsekov 1 a 2 si predseda súdu vyžiada vyjadrenie sudcovskej rady a vezme do úvahy aj stanovisko príslušných predsedov senátov a predsedov kolégií.

Rozhodovanie v zmysle týchto ustanovení umožňuje správnu úvahu rozhodujúceho orgánu verejnej správy, či nedostatočný výkon funkcie sudcu alebo porušenie sudcovských povinností je takého rozsahu, že vyžaduje úpravu v mieste výkonu funkcie príslušného sudcu. Úlohou súdov v konaní o správnej žalobe a v odvolacom konaní bolo preskúmať, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy. Z ustálenej judikatúry v správnom súdnictve vyplýva, že konanie na správnom súde nie je pokračovaním správneho konania. Pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav zistený správnym orgánom.

Rozhodnutie všeobecných súdov pri posúdení správneho uváženia orgánu verejnej správy rozhodujúceho o odňatí povolenia výkonu funkcie sudcu v domácom prostredí sa opieralo o relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zákona č. 385/2000 Z. z. Rozhodovanie o určitých otázkach je predmetom správneho uváženia, a preto súdu neprislúcha, aby nad rámec vlastných právomocí, vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by neoprávnene vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý sa stotožnil s názorom krajského súdu, je dostatočné a zrozumiteľné. Ústavný súd nezistil, že by v napadnutom rozsudku bola použitá taká interpretácia a aplikácia právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky. Závery súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právom podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012